

Chương 77: Trêu Ghẹo Harriet

(Số từ: 2681)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:30 PM 10/07/2025

Nếu nơi gặp gỡ thường xuyên của những người có tài năng chiến đấu là phòng huấn luyện, thì nơi gặp gỡ của những người có tài năng ma thuật chính là phòng thí nghiệm ma thuật. Dù có thể thiết lập khu vực nghiên cứu trong phòng riêng, nhưng cơ sở vật chất ở đây rõ ràng là được trang bị tốt hơn nhiều.

Chỉ có hai người có tài năng ma thuật ở Lớp A, nên cả hai đều thường xuyên sử dụng nơi này. Không ai khác ngoài hai người họ bước vào căn phòng này, vì vậy có rất nhiều đồ vật trông như đồ dùng cá nhân nằm rải rác khắp nơi.

Không ai biết những thứ này cái nào là quan trọng thực sự, nên nơi đây sẽ không được dọn dẹp trừ khi họ yêu cầu.

Vì vậy, nơi này bừa bộn một cách khủng khiếp.

“Cậu sống bấy hầy ở đây phết nhỉ?”

Tôi không tài nào hiểu nổi tại sao lại có những cái đĩa ăn dở chất đống ở một bên. Tại sao quần áo cũng vứt lung tung khắp nơi? Tôi ngồi xuống một chiếc ghế sofa đặt cạnh một cái bàn vô cùng bừa bộn.

Adelia cũng ngồi đối diện tôi, mặt cô tái mét.

“Này, nhờ ai đó dọn dẹp ở đây đi chứ. Thật đấy. Cái quái gì thế này? Nhờ người ta dọn hộ có khó đến thế à, khi mà cậu còn chẳng buồn tự dọn dẹp cái mớ rác rưởi này?”

“Um... Vâng...”

Trông như một đứa trẻ bị mắng vì chuyện gì đó, Adelia cúi đầu và trả lời với giọng lí nhí. Tôi không biết nhiều về máy thiết bị nghiên cứu này, nhưng tôi khá chắc chắn rằng mớ bừa bộn này không cần thiết để sử dụng chúng.

“À này, cậu nghĩ cậu ấy sẽ xin nghỉ phép à?”

“Tôi nghĩ vậy...”

Adelia lẩm bẩm với giọng buồn thiu. Harriet và Adelia cùng chuyên ngành, nên có lẽ họ khá thân thiết. Harriet ban đầu khinh thường tầng lớp thấp và có ý thức ưu việt mạnh mẽ, nên cô ấy thực sự ghét thường dân. Nhưng Adelia lại là một thường dân. Có vẻ như ngay cả Harriet cũng không thể chịu được cảnh một mình, nên cô ấy đã đối xử tốt với Adelia như một ngoại lệ. Cuối cùng mọi chuyện diễn ra như vậy đấy.

“Cậu sẽ làm gì nếu cậu ấy nghỉ học?”

“Tôi không biết... Tôi không muốn cậu ấy làm thế...”

Có vẻ như Adelia không thích việc Harriet sẽ xin nghỉ học. Khi tôi ở trước mặt cô nàng, cô cứ luôn vịn vẹo tay chân như một con vật nhỏ.

Đúng là tôi đang gây áp lực cho cô ở đây, nhưng điều này thực sự khó chịu. Cứ như thể tôi đang bắt nạt cô vậy.

Dù sao thì, Adelia không muốn Harriet rời khỏi Temple.

“Vậy thì thử thuyết phục cậu ấy ở lại đây chẳng phải tốt sao?”

Sẽ thật tuyệt nếu cô làm giúp tôi việc đó. Nghe lời tôi, Adelia ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Cô có vẻ kinh ngạc.

“L, làm sao tôi có thể...? Harriet là một quý tộc rất, rất quyền lực, làm sao tôi có thể yêu cầu điều đó ở cậu ấy...?”

Vì cả hai vẫn còn là một phần của Temple, Adelia có thể thân thiện với Harriet, nhưng cô có lẽ sẽ gặp khó khăn trong việc giao tiếp với Harriet. Khoảng cách địa vị xã hội của họ rất lớn, nên Adelia có lẽ luôn nghĩ về những gì cô có thể và không thể nói với cô ấy, hay liệu cô có được phép thân thiện với một cô gái như Harriet hay không.

“Mẹ kiếp. Nếu muốn làm gì thì cứ làm đi. Sao cứ phải suy nghĩ nhiều thế?”

Trước hết, học viên phải tuân theo nguyên tắc bình đẳng trong Temple, nghĩa là địa vị của họ không được nhắc đến. Tất nhiên, có những người như tôi hiểu đúng đen như vậy, và có những người như Mayarton, lợi dụng hệ thống này, tuy nhiên, cũng có rất nhiều người không thể từ bỏ địa vị của mình.

Hầu hết trong số họ là hoàng gia và quý tộc, nhưng cũng có rất nhiều thường dân gặp vấn đề đó. Thường dân như Adelia. Nghe lời tôi, mắt cô run rẩy.

“T, tôi không thể... Tôi sợ lắm...”

Adelia dường như không hiểu tôi, người vẫn thoải mái bắt nạt tất cả lũ trẻ.

“Tôi là ai mà dám nói gì chống lại quyết định của Đại Công tước Saint-Owan...?”

Cô cảm thấy mình không xứng đáng để nói bất cứ điều gì về vấn đề này. Thay vào đó, cô dường như nghĩ rằng việc nói ra điều gì đó sẽ là bất lịch sự với Harriet cũng như thiếu tôn trọng cha cô ấy, Đại Công tước Saint-Owan.

Chà. Đó là đưa lối suy nghĩ tiêu cực lên một tầm cao mới rồi. Một số đứa trẻ ở Lớp A tự tin đến mức tôi có thể nôn ra, nhưng một người có lòng tự trọng thấp như vậy cũng phiền phức không kém, dù với những lý do hơi khác một chút.

“Trời đất, người như cậu rồi sẽ phải chịu khổ cả đời thôi.”

“S, sao cậu lại nói với tôi như vậy...”

Adelia, người có vẻ khá bồn chồn, khẽ rên rĩ trước những lời gay gắt của tôi và nhanh chóng bịt miệng lại vì ngạc nhiên. Cô nghĩ tôi sẽ nổi giận vì cô đã cãi lại tôi.

Nếu Harriet là một đứa ngốc, thì nhỏ này là một đứa nhát gan.

Một cô nhóc nhát gan đáng yêu.

Harriet khó đối phó với cô vì cô ấy là một quý tộc, và cô sợ tôi vì tôi là một kẻ bắt nạt dù tôi là thường dân, giống như cô.

Cô là một người dễ sợ hãi như vậy. Mắt Adelia lại khẽ run lên trước khi cô hỏi tôi bằng một giọng nhỏ nhẹ.

“N, nhưng cậu... Cậu cũng không muốn Harriet xin nghỉ phép à?”

“Ừm, tôi không.”

Mắt cô mở to trước câu trả lời đơn giản của tôi. Phản ứng đó mang rất nhiều ý nghĩa.

Hai người không phải là đang bất hòa sao?

Tôi cứ nghĩ cậu sẽ thích nếu Harriet nghỉ học một kỳ chứ.

Ý đó là...

Cậu thích cậu ấy à?

À, vậy ra đó là lý do tại sao cậu lại bắt nạt Harriet cho đến bây giờ...

Chà.

Đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với cô nàng này, nhưng tôi có thể đọc được suy nghĩ của cô chỉ bằng cách nhìn vào đôi mắt ấy.

Và rồi.

Katchak

“Adelia? Cậu đây rồi...”

Harriet mở cánh cửa nặng nề của phòng thí nghiệm ma thuật và bước vào. Khi cô nhìn thấy tôi, cô lập tức đóng băng.

Mặt Harriet tái mét khi thấy tôi ngồi trước mặt Adelia, đang nói chuyện với cô nàng.

“C, cậu... T, tại sao. Tại sao... cậu lại ở đây?”

“Sao? Có lý do gì mà tôi không nên ở đây à?”

Có phải có quy tắc nào đó rằng chỉ những người chuyên ngành ma thuật mới được vào phòng thí nghiệm ma thuật không?

Mặt Harriet càng tái hơn, rồi đột nhiên bắt đầu đỏ dần lên.

Cô nhìn chăm chăm vào tôi và căn phòng thí nghiệm bừa bộn này xen kẽ.

Thực tế, không chỉ có những cái đĩa bẩn nằm rải rác, mà còn có nhiều bộ quần áo khác nhau.

Hai người này hoàn toàn sử dụng không gian chung này như một studio dành cho hai người. Có lẽ cảm giác như một gã nào đó vừa xông vào phòng của họ vậy.

Cô trông như thể người cô ít muốn gặp nhất lại tình cờ bước vào đây.

“Cút. C, cút raaaaaaaaaaaaaaaaa ngoàiiiiiiiiiiiiii!”

Ngay sau đó, cô gái đó hét lên một tiếng gần như một tiếng thét.

Tất nhiên, tôi sẽ không rời khỏi đây.

Không đời nào.

“Không, không phải cậu trả tiền thuê chỗ này hay gì đó, nên cậu không thể bảo tôi đi được đâu, ô kê?”

“Cút đi! Cút đi! Cút đi! Nhanh lên và cút đi!”

Cô đổ đến mức người ta có thể nhầm cô với một quả cà chua, rồi cô nắm lấy cánh tay tôi và cố gắng lôi tôi đi. Nhìn kìa, cái đứa trẻ còn sợ tôi chạm vào má nó mà giờ lại trực tiếp nắm lấy tôi như thế.

“Này ấy ơi, ấy đang làm hỏng quần áo của tôi đấy! Ấy có biết những thứ này giá bao nhiêu không?”

Chắc là rẻ lắm phải không?

Không phải hàng cao cấp gì, nhưng chúng vẫn là quần áo thường ngày mà Eleris mua cho tôi!

“Cútcútcútcút!”

“Này, tôi đã chửi cậu hay đối xử tệ bạc à? Cậu bị cái quái gì thế hả?”

“Aaaaaaaaarg! Aaaa! Áaaa!”

Harriet, người lặp đi lặp lại “Cút đi” như một chiếc đĩa hỏng, cuối cùng cũng kéo được tôi ra khỏi phòng thí nghiệm ma thuật.

Không, ý tôi là, đâu phải đây là thứ không thể cho ai xem. Trẻ con bừa bộn một chút là chuyện bình thường mà, sao cô lại làm thế này?

Sau một lúc, cô khẽ mở cửa phòng thí nghiệm ma thuật và chỉ thò đầu ra. Về mặt đồ bưng cho thấy cô vẫn còn khá xấu hổ.

“Cậu muốn gì?”

Cô gái đó hỏi tôi với vẻ cảnh giác như thể đang hỏi tôi đang làm cái quái gì trong phòng thí nghiệm ma thuật của cô vậy.

“Tôi đang tìm cậu.”

“.....Tôi?”

Bằng cách nào đó, mặt cô lại đỏ hơn nữa.

Tôi cứ nghĩ cô sẽ hét lên điều gì đó như “Tại sao tôi lại nói chuyện với một người như cậu chứ?!", nhưng sau khi im lặng một lúc, cô lặng lẽ bước ra khỏi phòng thí nghiệm.

“Tội mình không thể nói chuyện bên trong sao?”

“Không! Trừ khi tôi chết đi!”

Harriet hét lên. Tôi không đến đó để ăn trộm kết quả nghiên cứu của họ hay gì đó, và tôi đã thấy nơi đó bừa bộn đến mức nào rồi. Có nhìn thêm cũng chẳng thay đổi được gì đâu?

Lũ trẻ đúng là...

Cuối cùng, tôi đưa cô đến nhà ăn. Giờ ăn tối còn xa lắm, nên không có ai trong nhà ăn cả.

Thật ngạc nhiên, tôi không cần phải bắt cô theo mình chút nào. Cô không nói nhiều, nhưng cô đã đi theo tôi đến đó khá ngoan ngoãn. Chúng tôi ngồi đối diện nhau.

“Có chuyện gì?”

Đó là thái độ của một người đã rộng lượng quyết định lắng nghe bất cứ điều vô nghĩa nào tôi định nói. Cô hợp tác một cách đáng ngạc nhiên. Không nói nhiều lời, tôi đi thẳng vào vấn đề.

“Cậu định xin nghỉ phép à?”

“.....Liên quan gì đến cậu? Tốt quá. Tôi không phải nhìn cái mặt xấu xí của cậu trong cả năm trời, đồ khốn.”

Harriet có vẻ hơi bị đe dọa. Có vẻ như cô muốn nói với tôi rằng sẽ tuyệt vời đến mức nào khi không phải nhìn mặt tôi, và điều đó không liên quan gì đến tôi.

“Đừng làm thế.”

“.....Hả?”

“Đừng xin nghỉ phép.”

Khuôn mặt Harriet biến dạng một cách kỳ lạ khi nghe yêu cầu này nghe như một mệnh lệnh.

Mặt cô lại càng đỏ hơn. Đột nhiên, hơi nước dường như bốc lên từ đầu cô nàng, cô thậm chí còn quạt quạt cho mình.

Cô trông như thể vừa đâm mặt vào tường.

“Hứ! H, hứ! G, gì...? Gì?! H, hah! Ôi. Ừm, gì... Gì?!”

Aa, nhỏ không làm nó quá lộ liễu sao?

Rồi cô nhìn chăm chăm vào tôi với hai tay khoanh lại sau khi làm mát mặt bằng cách quạt quạt.

“Tại sao tôi phải nghe lời cậu?”

Không, tôi chỉ bảo cậu đừng xin nghỉ phép thôi. Tôi không nói điều đó vì tôi thích cô hay gì đó. Sao cô lại nhìn tôi với vẻ mong đợi như vậy? Nếu tôi nói là vì tôi thích cô, cô sẽ chỉ nói “Hừ! Nhưng tất nhiên rồi, thật là một vinh dự lớn khi được nói chuyện với một người thần thánh như tôi cơ mà!”. Tôi có thể thấy rõ ràng là cô đã sẵn sàng nói những điều kiểu đó.

“Chà... Tôi thực sự không biết cậu đang tưởng tượng điều gì ngay bây giờ, nhưng điều này chẳng phải có nghĩa là cậu chỉ có thể quay lại trường vào năm sau nếu cậu xin nghỉ phép sao?”

“.....”

Biểu cảm của Harriet cứng lại khi nghe lời tôi.

Có vẻ như cô đã hiểu tôi đang nói gì. Tôi mỉm cười khi nhìn Harriet.

“Vậy thì cậu sẽ trở thành đàn em của tôi. Cậu thấy ổn với điều đó chứ?”

“Vậy thì, điều đó sẽ không xả, xả, xảy ra! Học viên năm nhất vẫn là học viên năm nhất thôi!”

Này, cô có vẻ rất lo lắng về điều đó. Ngay cả khi tôi luôn trêu chọc cô bằng cách gọi cô là đồ ngốc, cô thực sự không phải vậy.

Cô chắc hẳn đã hình dung rõ ràng những gì sẽ xảy ra sau khi cô trở lại sau một năm vắng mặt.

Cô rõ ràng đang run rẩy vì sợ những gì Reinhardt, kẻ thích hành hạ cô, sẽ làm.

“Năm sau, sẽ đến lượt tôi ‘giáo dục’ mấy đứa đàn em đáng yêu của chúng ta đây nhé? Cậu nghĩ cậu có thể chịu nổi không?”

“Vô lý! Cậu nói cậu không thích mấy thứ này mà! Cậu nói mấy cái truyền thống này tệ hại mà!”

Vậy là, cuối cùng Harriet đã phản kích vì những điều tôi làm nhằm trong trận đấu.

“Tôi không thích phải nhận mấy cái đó, nhưng có lẽ tôi sẽ thích khi được ở phía bên kia đây chứ?”

Miệng Harriet há hốc ra khi tôi thể hiện sự đạo đức giả điên rồ của mình.

“Cậu là kẻ tồi tệ nhất! Cậu thực sự điên rồi!”

“Để xem nào, làm 100 cái chống đẩy rồi đi bước đều, 50 vòng quanh sân huấn luyện thì sao?”

“Á!”

Harriet bắt đầu run rẩy và mặt cô lại đỏ bừng.

À.

Thật buồn cười khi thấy cô phản ứng ngay lập tức với lời trêu chọc của tôi so với Ellen, người không có nhiều phản ứng với hầu hết mọi thứ.

“Vậy nếu cậu không muốn bị tôi, đàn anh của cậu, trêu chọc đến chết, thì chẳng phải tốt hơn là đừng xin nghỉ phép sao?”

“Cậuuu! Cái này! Cậu! Cậu thực sự! Thực sự... Thực sự...”

Cuối cùng, Harriet bắt đầu run rẩy.

...Cậu biết cái quái gì chứ?

Theo lời kể này, tôi biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“Ư ư ư ư! Cậu... Cậu là đồ tồi... Đồ rác rưởi... Hức, hức!”

Harriet đột nhiên bật khóc.

“Tôi cũng không muốn nghỉ học một kỳ! Tôi thực sự không muốn... Hức, hức! Huhu! Tôi thà chết còn hơn làm đàn em của một thằng ăn mày như cậu! Tôi sẽ không bao giờ quay lại Temple đầuuu!”

Ngay cả khi chúng tôi là bạn cùng lớp, cô dường như muốn bỏ học Temple chỉ bằng cách tưởng tượng rằng tôi sẽ trở thành đàn anh của cô ấy.

Tuy nhiên, tôi đã biết được một điều.

Harriet de Saint-Owan không có ý định xin nghỉ phép khỏi Temple.

Adelia đã đúng.

Đánh giá qua lời nói của cả hai, cha mẹ cô ấy, cụ thể là Đại Công tước Saint-Owan, đang ép buộc cô nàng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

Thanks For Reading